

tes i Andragendet, at da han har understrevet Skifteprotokollen, har han derved affaaet sig fra Afgang til at appellere Skifteforretningen, og tillige bemærkes, at han derved har affaaet sig fra at sagsøge Skifteforvalteren til Erstatning. Rent formelt set maa det vel ogsaa siges, at han har frastrævet sig sin Ret, da man jo kan sige, at Mandens Underskrift indeholder en Godkendelse af den af Embedsmanden begaaede Fejl. Manden har imidlertid henvendt sig til Justitsministeren med et Andragende, men faaet til Svar, at Ministeriet ikke finder Anledning til at søge det i Andragendet omtalte Beløb bevilget af Statskassen og overhovedet ikke finder Anledning til at foretage videre med Hensyn til Andragendet. Det forekommer mig dog, at man ikke kan lade Sagen bero derved. Det er aldeles utvivlsomt, at vedkommende Embedsmand har begaaet en klar og aabenbar Fejl, og det forekommer mig noget forunderligt, at han ikke har foretrukket at faa Sagen afgjort i Mindelighed med vedkommende Mand og holdt ham skadesløs i al Stilhed fremfor saaledes at foranledige ham til at henvende sig til Regeringen og Rigsdagen om at blive holdt skadesløs. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis den ærede Minister vilde gøre en alvorlig Henstilling til vedkommende Embedsmand, vilde Sagen i Mindelighed kunne bringes i Orden, men skulde den paagældende ikke være tilbøjelig dertil, saa forekommer det mig dog at være et Spørgsmaal, om ikke den begaaede Fejl er af den Bestaaenhed, at den falder ind under Straffelovens § 143, der sætter Straf for den Embedsmand, der gør sig skyldig i „grov Forsømmelse eller Skodesløshed“. Det passerede maa ganske sikkert karakteriseres som en grov Forsømmelse eller Skodesløshed, og under denne Forudsætning vilde Embedsmanden under en Rets sag kunne dømmes til at udrede den fornødne Erstatning til Andrageren. Jeg skulde altsaa meget anbefale, at den ærede Justitsminister vil finde Anledning til at gøre, hvad der kan gøres, for at staffe Andrageren Oprensning for det Tab, han har lidt, uden at der kan siges at være Skyld fra hans Side. Han har ganske vist understrevet Protokollen, og det kunde han have ladet være; men jeg er vis paa, at de allerfleste vilde under lignende Forhold have gjort det samme, og naar Manden har haft Sagsfører fra først til sidst, og det beror paa en ren Tilfældighed, at denne gik, før Opgørelsen forelagdes, kan man ikke bebrejde Manden, at han har vist Mangel paa almindelig Forsigtighed. I den nye Skiftelov er der jo indført den Bestemmelse, at naar en Embedsmand, hvem

nogen Del af Skifteforvaltningen eller Tilsyn med samme er betroet, findes pligtig at udrede Erstatning til private i Anledning af hans Embedsførelse i saa Henseende, paatager Statskassen sig Garanti for, at den vedkommende skadelidte Privatmand faar, hvad han har Krav paa. Som Sagen foreligger, kan man ikke sige, at Embedsmanden er funden pligtig at udrede Erstatning, da der ingen Rets sag har været; men at han efter almindelige Regler burde holde Manden skadesløs, forekommer det mig, at der ikke kan være mindste Tvivl om. Jeg skal altsaa meget anbefale den ærede Minister at søge at komme Andrageren i Møde.

Justitsministeren (Kellermann): Det er kun nogle korte Bemærkninger, jeg skal tillade mig om de to foreliggende Indstillinger. Hvad Andragendet under Nr. 42 angaar, forholder det sig ganske rigtigt, som den ærede Ordfører bemærkede, at man med fuldt Forsæt og velberaad Hu har i Loven om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel indsat en Bestemmelse om, at Loven ikke skulde finde Anvendelse paa tidligere udstaaet Varetægtsfængsel, men kun for saa vidt Sagen ikke var endt ved Lovens Emanation, fordi man gik ud fra, at det kunde ikke gaa an at aabne Døren for aldeles uberegnelige og uforudselige Krav, der kunde gaa saa langt tilbage i Tiden, som det skulde være, naar der ingen Bestemmelse fandtes i Loven. Derfor blev denne Bestemmelse med fuldkommen velberaad Hu sat ind. Det er da for det første klart, at den paagældende ikke har kunnet paastaa noget i Henhold til Loven, og i saa Fald vilde han jo heller ikke have behovet at henvende sig til Justitsministeriet, men kunde have rejst Sag. Men jeg mener dernæst, at det samme Hensyn, som har bevirket, at denne Bestemmelse er indsat i Loven, maatte gøre til, at det ikke gik an at bevilge en ekstraordinær Erstatning i Anledning af et saadant Tilfælde. Jeg skal bemærke, at det Varetægtsfængsel, der her er Tale om, har ikke været særdeles langt — det har omfattet 17 Dage — og skulde man admittere en saadan gammel Besværging, kunde der komme Besværginger i Anledning af Varetægtsfængsel af meget længere Varighed. Det andet Punkt, som den ærede Ordfører omtalte, er den Mistanke, der kom til at hvile paa vedkommende Mand i Anledning af Ildbranden. Grunden til, at han blev arresteret, var, at en anden angav ham som skyldig. Det Tab, han har lidt ved en saadan Beskyldning, falder ganske udenfor, hvad Staten kan indlade sig paa at give Erstatning for. Det,